

Der kom en lignende Lov ind angaaende de 2 Mill. til Feltartilleriet, men da vedtog Udvalget at forandre denne Lov til en Tillægsbevilling til Finantsloven for det daværende Aar 1876—77, og saaledes fik den en konstitutionel Bevillingsform, som den skulde have. Sæt nu, at det Udvalg, der, som jeg antager, bliver nedsat til Behandling af denne Sag, skulde komme til Erkjendelse af, at den Sag burde fremmes, saa kan det ikke vel fremme den gennem en Tillægsbevillingslov — forekommer det mig — fordi der ingen Finantslov er for indværende Aar, og jeg skjønner derfor ikke rettere, end at Betingelsen for, at en virkelig lovlig Bevilling skulde være givet, maa ikke blot være, at en særskilt Lov skulde være bleven vedtaget, men Forudsætningen maa tillige være, at der maa være en Finantslov vedtagen paa lovlig Maade af Rigsdagen og stadfæstet af Kongen, hvor der optages den tilsvarende Lov med Henviisning og Sum, i det Mindste paa § 28, selv om man ikke vilde sætte, som Finantsministeren gjorde i Fjor, selve Summen paa § 26. I den Henseende er jeg enig med det ærede Medlem, og jeg forstaaar ikke, at Nogen har kunnet være uenig deri. Derfor har det undret mig at høre, at den ærede Minister blev saa nervøs over det Spørgsmaal, som blev rettet til ham fra det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Bjørnbak); thi der er jo dog kun det at svare derpaa overfor en Forsamling, til hvis Tillid eller til hvis Bevilling man beiler: „Selvfølgelig, naar ikke den Bevilling, som jeg søger til en saa vigtig Sag, bliver mig givet, kan jeg ikke tage den selv“; thi naar den ærede Minister i samme Dieblit, han ikke svarer paa det ærede Medlems Spørgsmaal fra Aarhus Amts 1ste Valgkreds, vil lægge det i hans Taushed, som om han sagde: „Bliver der vedtaget en regelmæssig Finantslov, nuvel, og det kommer ind, ja saa selvfølgelig bliver det udredet efter en regelmæssig Finantslov, men bliver der ikke vedtaget en regelmæssig Finantslov, ja saa bliver vi af paatværgende Grunde nødt til at tage det selv“ — er det Meningen med Undladelsen af at svare det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds, saa gad jeg nok vide, om et saadant Svar skulde opfordre Folkethinget til at indlade sig paa en Sag af denne Vigtighed, som man ellers kunde ønske fritaget for alle øvrige statsretlige Hensyn, som ellers kunde binde os mod Ministeriet. Thi hvormeget man end maaste, naar man kommer til den Erkjendelse, kunde ønske, at Sagen ikke bliver opsat, naar Underløgelsen er ført til Ende, er der selvfølgelig noget Andet, der er mangefold vigtigere for Lan-

dets Vel, nemlig at Folkethinget holder sig Grundloven efterrettelig for sit Vedkommende og gjør Sit til, at Andre gjøre ligesaa; saa jeg tror, at den ærede Minister har misforstaaet Betydningen af sin Taushed lige overfor det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Bjørnbak). Det er en Selvfølge, at naar Ministeren ikke faar en regelmæssig Finantslov, kan uden en saadan denne Lov ikke blive brugt, saa kan han ikke faae sine Geværer. Siger han, at han kan faae dem alligevel, faae dem provisorisk, antager jeg, at denne Sag dermed er særdis, og at han ikke nogensinde vil faae Folkethinget til at give dem.

Krigsministeren (Bahnsen): Jeg skal kun gjøre en kort Bemærkning til det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg), idet jeg selvfølgelig ikke skal indlade mig paa nogen vidtløftig Diskussion med ham. Det var med Hensyn til det, jeg havde sagt, at det ærede Medlem efter min Mening havde svigtet sine Traditioner fra 1879, da han i 1884—85 ikke vilde tilraade Anstæffelsen af de 11 Stkr. 15 Centimeters Kanoner til Trekroners Kasematter; det var dem, det dreiede sig om. Det forekommer mig, at det ærede Medlem ikke rigtig erindrer det. Det var et af Hovedkonfliktpunkterne den Gang. Under Forhandlingerne citerede jeg det ærede Medlems Ord fra 1879; idet jeg troede at kunne faae det ærede Medlems Støtte til denne Bevilling, men den udeblev, og det ærede Medlem siger nu, at det kunde man ikke vente, da Forhandlingerne blev afbrudt. Jeg spørger: Naar blev Forhandlingen afbrudt? Folkethinget havde den Gang siddet et halvt Aar sammen og kunnet overveie den Sag. Det var Fælledsudvalgets Formand, som afbrød Forhandlingen den 31te Marts Kl. 10 om Aftenen, saavidt jeg erindrer; man havde jo kunnet forhandle om Natten, men det gjorde man ikke, og saa vidt jeg veed, blev der heller ikke den 1ste April om Morgenen tilfagt noget nyt Møde i Fælledsudvalget. Jeg skal ikke komme ind paa en Diskussion om, hvem der var Skyld i det Provisorium, vi fik den 1ste April 1885; men jeg vil minde om, naar det ærede Medlem taler om Forberedelser nderfor Rigsdagen, og om, hvad der stod i Regjeringsens Presse og om Udtalelser, der i Forveien vare faldne fra Ministeriet, saa skal jeg minde om saadaane Udtalelser som, at Ministeriet skulde være nødsaget til enten at bryde Grundloven ved et Provisorium eller gaa sin Vej; saadanne Ytringer saaldt endog, saa vidt jeg tror, fra det ærede Medlem selv.